

PERIÓDICH VERMELL

∴ SALUT PÚBLICA ∴ INTERESSOS POPULARS ∴ ARTS Y LLETRES ∴

PREUS DE VENTA
 25 exemplars. Una pesseta
 Cada número. 2 quartos
Surt a llum ab tota regularitat a lo menos una vegada cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
 6 - RONDA DE LA UNIVERSITAT - 6
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Tot Espanya, portat a domicili. . . . 8 rals trimestre
 Països de la Unió Postal. 16 id. id
Dona números extraordinaris sempre que ho demanin las circunstancias

GLORIAS MUNICIPALS

Mogut per la admiració que 'm causan las nostras eminencias públicas, enlluernat de veurels treballar ab aquell tacto y perseverancia que tant los caracteriza, no puch menos que dedicárlosi una sentida alabansa sortida desde 'l fons de mon cor.

Cada cop que 'ls veig doblego la espina dorsal y beso la pols de terra al reconèixerli tanta capacitat y modestia reunidas.

Ja 'ls podeu mirar de cap á peus; no tenen cap pretensió.

Esclaus del deber, gelosos vetlladors dels interessos de sos administrats, solzament pensan de quin modo podrán fernos felissos.

Que afalagats estaban l' altre dia; ¡quin burgit! ¡quina animació!

Jo venia de fora,—y no 'n fa poch d'anys que vinch de fora,—quan ab molta sorpresa vegí aquell moviment extraordinari.

—¿Qu' es aixó?—'m preguntava;—¿Qué succeheix? ¡No som pas lo dia dels tres toms! ¡Veig molts cotxeros! Pero no es pas sant Antoni? ¡Si cau pe 'l mes de Janer! ¡Qu' es estrany!

Ah! qué 'n soch de sabatassas; pero la ignorancia no es pecat; confonia als representants del municipi ab los cotxeros, y tot perque portan patillas com ells; vritat que també mirats de lluny se 'ls podia confondre ab los dependents del café Condal.

Encara 'm recordo l' any passat, per las festas de la Mercé, quan la Corporació mu-

nicipal ab unió dels delegats del municipi de Génova aná á colocar la primera pedra pe 'l monument á Colon.

Vaya un contrast mes notable s' hi veyia entre 'ls delegats de Génova, ayrosos y elegants, fets uns xitxarells, y 'ls nostres trempats arcaldes ab sas fesomias bonhomianes, la penjarella 'l coll y lo somris als llavis, buscant ab la vista alguna cara amiga: l' escombriayre ó 'l forner, per saludarlo al passar.

¡Quina satisfacció!
 ¡Gloria cent vegadas!

Los ulls se me 'n hi anavan detrás d'aquella moxiganga tan vistosa y variada.

De bona gana haguera volgut ser entre vosaltres per poguer sentir á primera má los discursos que allí pronunciareu mitj embargats per la emoció de que estaveu possehits, y plorar ab llágrimas de ternura arrincadas pe 'l sentiment de vostra paraula mágica, persuassiva, arreatadora, eloqüentíssima; qualitat que Barcelona en massa os ha reconegut desde molt temps, dignes émuls de Demóstenes.

Las trompetas de la fama pregonan á quatre vents vostra probitat may desmentida, vostra inteligencia, vostre desinterés, vostre zel administratiu, etc., etc.

Persevereu ab aquesta conducta; aixuguéu las llágrimas del desvalgut, y fentho aixís lograreu perpetuarvos en vostras poltronas fins lo judici final.

Lo poble vos crema encens, y en lo pit de cada ciudadá s' hi graba la gratitut mes inmensa envers vosaltres, ¡oh deus secundaris de la mitología fusionista! y vos contempla meravellat ab un pam de boca

oberta al veure lo modo com interpretéu sos mes ocults pensaments, y dupta entre enviarvos un morral plé de palla ó un sach de garrofas, com á premi llegítim y merescut, fruyt complementari adquirít á forsa de afanys en bé d'aquesta ciutat.

Alguns malcontents moguts per la enveja, murmuran de las vostras obras; tiréu al dret y no 'n feu cas; no volguéu escoltar aquestas veus que mogudas pe 'l despit volen destorbarvos la acertada marxa que seguiu en la inmillorable administració municipal.

¡Quanta felicitat es la nostral

La posteritat grabará vostres noms ab lletres d' or perque siguin de eterna recordansa, y aixecará un monument á vostra memoria tan inmens com l' espay, á fi de que 'l mon sigui petit per colocarlo.

Si vos envian alguna xiulada ruidosa, preneula com á débil mostra de la gratitut ab que un poble obsequia á sos populars representants; es la proba mes eloqüent de sos carinyosos afectes; es l' huracá de sa veu potenta que vos manifesta sas simpatias; es la emoció, que reventant sas válvulas, esclata de una manera estrepitosa; es lo *delirium tremens* del frenesí popular.

¡Llástima que no siguéu eterns!

Si cregués ab la doctrina católica, demanaria á Deu que os immortalisés; pero á pesar dels meus desitjos particulars, qui sab si ab sentiment vos tindré de veure desapareixe d'aquesta vall de desenganys, oh ilustrats homes públics, que sens excepció pululéu per la nostra afortunada terra.

Y ara, que ningú atribueixi aquets gargots al móvil bastant de sollicitar ab formas cubertes un empleyo de burot de confiansa per treure favas d' olla.

Lo meu objecte ha sigut, com aquell qui fa un farsell de draps, rendir un acte de justicia á tots nostres prohoms en massa, puig que si 'ls hagués de biografar un per un seria 'l quènto de may acabar, y aixís, prescindint de detalls que no treuen nas á res, y solzament englobats y sens distinció, ab la escassa llum que solen tenir los perdularis, los hi prodigo aquesta sentida alabansa.

W. ***

CREUS

D' un modo clar com veuréu, y sense dir cap mentida, vos probaré desseguida que tothom te alguna creu.

L' home ignorant, que obcecat, se llessa en lo negre abisme d' obrar com un vil malvat, en nom d' un Deu de bondat; te la creu del fanatisme.

L' avaro que somiant or tan sols riquesas codicia y crudel se mostra al plor del pobre; fins á la mort te la creu de la avaricia!

Lo polítich envilit que ha comés la vil acció de véndrer á son partit y així una creu n' ha adquirit: te la creu de la traició.

Aquell marit que consent... portá atributs de dimoni, mostrandse ab tot molt pacient; per mes que digui la gent, te la creu del matrimoni.

D' aquell impedit ó cego que implora la caritat, vivint trist sense sossego, ja 's pot ben dir desde luego: te la creu del desdixat.

Lo digníssim ciutadá, que ab son mérit ó valor una creu logra portá, aquest, donchs, no 's pot duptar que te la creu del honor.

Y l' obrer que tan treballa sens guanyar per son sustent, que ab la miseria batalla del bressol á la mortalla, te la creu del sufriment!

D' un modo senzill y breu, (sols ab la pura vritat) crech haberne demostrat, que tothom te alguna creu.

FRANCISCO LLENAS

Altament repugnant y censurable es lo qu' está prssant á Manresa, y molt mes tenint avuy al poder un govern que 's nomena lliberal, y que, siga com vulga en materia de llibertat, no podém pas duptar ni en broma qu' es enemich acérrim dels carlins.

Donchs be; á pesar d' estar en complerta dominació anti-carlista, lo que passa á Manresa no sembla que passi á Espanya, sino en un país ahont siga l' amo absolut en Carlos VII.

Ja no basta lo ser empleats de l' administració pública gent de malhaurada recordansa durant la última guerra civil; ja no es prou tampoch que tots los puestos

oficials de Manresa, desde arcalde á sereno, sigan ocupats per carlins de funesta memoria; es precís que 'ns remontém á épocas de barbarie y que comparém á Manresa ab la mes bárbara de las tribus del Congo si volém darnos una idea aproximada de lo que allí succeheix.

Los lliberals se troban com en los calamitosos temps de la última reacció de Fernando VII. Envalentonats los carlins ab veures duenyos de la ciutat, maltractan é insultan pública y privadament á tothom que té rassa de lliberal.

El *Semanario de Manresa*, indecent paperot carlí que veu, no la llum, sino la fosca pública en aquella desgraciada ciutat, redactat é inspirat per jesuitas, es lo beta-fochs de todas las miserables passions dels absolutistas de allí. El eco de *La Montaña*, per l' altra part, es l' únich defensor públich, valent y decidit, que tenen las ideas lliberals en aquella població.

No cal dir, donchs, si l' odi dels companys de Jesús deu cer terrible contra 'ls redactors del periódich lliberal. No perdonan medi, desde la mes degradant infamia fins á la mes grossera calumnia, pera ferir y desprestigiar y fins desgarrar la honra dels defensors de la idea moderna.

Denuncias, processos, amenassas, promesas de diners; tot ho haa agotat pera veure si conseguian matar tan decidit periódich.

Y per fi, desenganyats de las amenassas sembla que tractan de portarho á vias de fet.

Allá va una mostra.

Lo disapte passat per la nit, lo director del periódich eco de *La Montaña*, D. Francisco Devesa, fou grosserament insultat, provocat y amenassat per l' administrador del Banch de Manresa D. Anton Solá y Mas, (alias) *Pep Teixidor*. Aquest senyor diu que 's creya aludit pe 'l mencionat periódich al aludir aquest als autors de uns *Cuadros disolventes*, ó millor dit, quadros indecents que publicá 'l periódich carlista *El Semanario de Manresa*, en quals indecencias se difamava y calumniava villanament, baix la capa del anónim, á honradas y caracterizadas personas lliberals de aquella localitat.

¡Que 'ls sembla si 'l tal administrador no valdria mes que 's cuydés de la seva feyna! En lloch de donarse ayres de maton, valdria mes que cuydés de semblar una persona ilustrada, encara que no mes fos una mica.

Pero no es aquest l' únich atropell de que ha sigut víctima nostre amich lo director del eco de *La Montaña*, y probablement seguirán, no tan sols contra ell, sino contra tot lo que fassi flayre de lliberal, de fusionista en amunt.

¡Qué pensa donchs fer lo govern ab aquesta desgraciada ciutat? ¡Qué fa 'l diputat á Corts per aquell districte, senyor Mas y Martinez? ¡Qué fa 'l diputat provincial, senyor Soler y Arolas? ¡Pensan abandonar los lliberals de Manresa á la seva desventura? ¡Pensan acás que tenen de abandonar sos mateixos correligionaris á ser presa de la hiena carlista?

Fins los diaris ministerials reconeixen la necessitat de que 's posi fi al estat de Manresa. La mateixa *Vanguardia* de Barcelona ho ha reconegut y publicat.

Urgeix, donchs, posar remey prompte al mal, so pena de que Manresa algun dia 's converteixi en vall de llágrimas per sos habitants, puig, no en va dihém nosaltres tant va 'l canti á la font que á la fi 's trenca, y es tal allí lo sufriment dels lliberals sens distinció d' escola, que 'i dia que vessi, l' espuma deixarà reguera.

Lo govern se diu lliberal, y 'ls lliberals de Manresa se veuen á todas horas escarnits y atropellats pe'ls absolutistas.

Ja es hora, donchs, de saber si Manresa perteneix á Espanya ó si es una tribu de kábilas del Riff posada entre nosaltres, ahont no puga garantirse la vida de cap persona civilisada.

Ja han passat las festas de la Mercé anomenadas.

Barcelona s' ha semblat á una inmensa bunyoleria en la qual l' article hi abundava tionel-lescament.

L' Ajuntament ha fet de manobre ocupantse en posar pedras ab pretensions de primeras. (Com si 's tractés de una rifa.)

Los forasters han quedat contentíssims... de saber que á Barcelona hi han tants bunyols com á qualsevol poble, pero ab mes pretensions.

¡Ah! no han faltat pas los toros, y pera mes probar nostra civilisació, hem inaugurat un hipódromo.

Ara ja no podrém burlarnos de Madrid.

En Rius y Tauler, digne émulo de'n Torreno, 'l home de mes pes (onze arrobas) dels monárquichs espanyols, nos ha probat que, si s' hi empenya, l' aristocracia barcelonina será tan tahula y viciada com la madrilenya.

¡Prou, home, prou! Aixó ja fa temps que nosaltres ho sabíam.

Vetaquí per lo únich que han sigut bonas las festas (!) de la Mercé (¿quina?) de aquest any. Per probar que tan estúpida y degenerada es l' aristocracia d' aquí com la de Madrid.

En Carlets del As d' oros diu que no vol acceptar lo trono de Fransa.

Aquí de D. Simplicio Majaderano Cabezadebuey.

A dirlos la veritat, ho sento.

Jo voldria qu' en Carlets de las baylariñas se cregués ab dret á tots los tronos d' Europa.

Fora la millor manera de veures obligat á anar á viure al Africa ab los Savalls, Santa Cruz, capellans de Flix y de Alcañon, etc., etc.

Y allí estarian tots en son puesto.

Ramellet d' entreteniments pe 'ls periodistas.

Han sigut denunciats en pochos dias:

El Porvenir, de Madrid.

La Nueva Era, de Cadiz, (¡deu vegadas!)

El Cabecilla, de Madrid.

El Alabardero, de Sevilla.

El Palleter, de Valercia.

El Posibilista, de Sevilla.

El Navarro, de Pamplona.

La Izquierda Dinástica, de Madrid.

La Voz Montañesa, de Santander.

El Clamor de la Democracia, de Castellon.

La Verdad, de Santander.

Las Dominicales del Libre Pensamiento, de Madrid.

Item más: De multas de 500 pessetas ja sabém que n' hi ha hagut una verdadera pluja menuda.

Otro sí: Lo director del setmanari *La Lucha*, de Sevilla, ha sigut condemnat á SIS ANYS DE PRESIRI.

El Demócrata, de Palma de Mallorca, te dos redactors á la presó.

Y ara fassin lo favor de dirme si no es mes perillós agafar una ploma que un fusell.

L' últim número de nostre apreciat colega *El Cencerro*, ha sigut denunciats als tribunals. Lo dilluns, á las set del matí, va presentarse 'l jutjat en la Redacció de dit periódich, recullint quants números va trobar y fent luego 'l mateix en la imprenta.

Al donar compte *El Cencerro* de son percans, acaba dihent:

¡Todo sea por Martínez Campos!

Y 'l seu santíssim *lloron*, amen; ategim nosaltres.

Diu que passen de trescents los jefes y oficiales qu' en Martínez Campos ha arreconat á conseqüencia de las últimas espurnas.

Home, jo no sé si alegrarmen.

Aquesta gent, sempre hi sentit á dir que si no pot menjar, conspira.

Y las castanyas un ó altre te de tréurelas del foch.

Després ja veurém qui serà 'l que se las menjí.

Habem rebut los següents llibres, per quals envios donem gracias á son respectius autors:

Questió de fandillas.—Monólech en vers por Ramon Coll Gorina.—Es xistós y oportú en la materia que tracta.—Preu un ral.

Barcelona en camisa.—Colecció de poesías satíricas per C. Gumá.—Si 'l compran passarán un bon rato llegintlo.—Val 2 rals.

Recorts que matan.—Quadro dramátich en un acte y en vers, original de Víctor Ferrer y Joan Vilaseca.—Preu 4 rals.

En lo sigle de las llums.—Colecció de poesías no premiadas en los Jochs Florals, originals de Joan Quadro Elías.—2 rals.

Y «Estado general de cuentas de la huelga de las tres clases de vapor de Manresa del año 1883, que presenta la Junta y Comision de la misma.»

A Torremesanes, provincia de Alicante, hi ha un jutje municipal que no sab llegir ni escriure.

Miracles fusionistas.

Lo millor dia 'ns trobarém algun ministre ab aquestas mateixas condicions.

Per la Audiencia de Santander han sigut condemnats dos germans que habian pres de un bosch del Estat llenya por valor de ¡sis cèntims!

¡Y tants irregularisadors com se la campan!

Ja está 'l pañero en bonas mans.

Contestant *El Obrero* á nostre articlet, publicat en lo núm. 116, intenta fer lo graciós pera millor fugir d' estudi.

Y pera que no siga dit que cumpreix al peu de la lletra tot lo que li deyam nosaltres, las enfila ab exageracions de que ara ja no li dihéna cosas ¡lletjas y que 'l tractém tan be, y que ja ha lograt fernos posar serios, etc., etc.

¡Pobre *Obrero!* Parlant en serio, fa 'l pallaso, y volent fer gracia, nos recorda alló de que

Per un graciós lo pitjor cástich es veure al públich com se riu de fástich.

Lo únich que de sa contesta resulta cert y probat es que fuig una vegada mes de la qüestió, y no respon á cap dels extrems per nosaltres proposats, resultant de sa contesta evasiva, com deyam en nostre núm. 116, una negativa vergonyant á las quatre preguntas encaminadas á saber cóm entenia la noblesa de la premsa l' infelís *Obrero*, que té de recorre á escamotejar números pera que sos lectors no tingan coneixement de sas *planxas* y de sa *gimnástica* en materias de manejar la ploma.

Decididamente no li faltava rahó al doldres de lo de *zapatero á tus zapatos*.

De aquí en avant gran gatada será criticá al *Obrero*; quan comet una burrada no ho fa pas per pastelero, ho fa per... *subatarada*.

Diu un periódich ministerial de Girona. «Com l' ordre se ha restablert, gracias á Deu sens mes der'amament de sanch que 'l fusellament dels quatre sargentos de Numancia y la mort del tinent Cebrian...»

¡De modo que *gracias á Deu* que fusellaren aquells infelissos!

¡Oh poder de menjar del pressupost! Fins desarrolla las malas passions.

Llegeixo en *La Protesta*:

«En el año 1874, un soldado de la República sublevóse en Sagunto al grito de ¡viva el rey! faltando, no diremos villanamente, pero sí con poca nobleza, á la palabra por su honor empeñada.

En el año 1883, algunos militares pretenden restablecer el gobierno republicano y aquel mismo soldado de Sagunto, asesina por la espalda á cuatro infelices sargentos.

¡Ah! general, ¡qué torpeza! Si hojearais la historia, bien sabrais de qué manera los leales pagan á los traidores.

Y sabrais tambien que el empuje de un pueblo justamente irritado, se hace irresistible desde el momento en que brota la sangre del martirio.»

Decididamente no m' embolico á ferhi comentaris.

L' Ajuntament de Calatayud ha portat als capellans de la població als tribunals, per haber tocat las campanas en moments de tempestat, lo qual estava prohibit per l' arcaldía.

Senyor Rius y Taulet: aprengui aquí de matar pussas.

Dos joves tocavan á *bon temps* en la iglesia de Montesa.

Cau un llamp y 'n deixa un de mort.

¡Perqué á Montesa no hi te de haber un arcalde y un Ajuntament com lo de Calatayud?

A Tarragona acaba de ferse una plassa de toros.

A Castellon van á fer lo mateix.

Y á Miguelturra l' Ajuntament, que no paga al mestre d' escola, vota una subvenció pera construirne un' altra.

Vetaquí 'ls nostres adelantos d' avuy: plassas de toros y convents.

Aviat Espanya no será mes que un gran hospici monárquich-católich y tauromáquich.

Lo capitá general de Madrid ha previnut á las músicas dels cossos de guarnició de la vila del Os, que «no toquin ayres de sarsuelas *ni altres cosas vulgars*, sino trosos de óperas y pessas serias y dignas.»

¡Ah macatxo! Ara sí que l' éxercit espanyol treurá favas d' olla.

Y la *marxa real*, ¡bé deurán contarla entre las cosas vulgars?

EPITAFIS

Aquí jau l' Anton Pissaca: oculista operador: morí d' una afecció al cor; operant l' *ull* de la Paca.

Jau aquí 'l pobre Pascual. Dentista molt reputat, y en lo mon molt respectat; morí de mal de *caizal*.

F. OLIVÉ

Aquí descansa la Pona, que feu vot de castetat. Si l' aguantá no se sab; sols sé que fou majordona.

ESCURA XEMENEYAS

En la festa major de Agramunt, los partidaris de la llana feren un esforç pera lluir la professó, y a efecte, 'l majoral primer repartí á dojos invitacions particular á societats y á familia pera que se servissen assistir ab atxa á tan piadós espectacle.

Y ¿saben quants devots de mes va dur lo lo reclam á la professó

Esgarrínsen: UN. Be es v'rat qu' era de pelas, pero... tot sol... fora la llanería de sempre.

¡Quin mico, senyor majoral!

¡No coneix, home, que 'l planter de llana no mes se cultiva per Agramunt que en lo clatell de quatre beyatas y mitja dotzena de guetas?

Desis, home, desis; miri que aixó de majoral sembla que vulga dir tractar ab bestias.

Un vehí de Mandia tenia un deute de tretze duros ab lo rector per feynas del ofici. L'ensotanat emprén al deutor, lo fa anar á la casa rectoral, y allí li perdona 'l deute... treyentse un revolver y amenant ab enviarlo á ca'n Taps si no afluixava 'ls quartos.

Y contan las crónicas que si no 's fica per entremitj la majordona, que per cert estava en un estat molt *interessant*, lo prebere comet una barbaritat ab lo feligrés.

¡Y luego dirán que la familia no moralisa! Si no es per no donar un disgust á la dona-major del reverent, alló acabava ab tragedia.

Los carcas de Manresa celebran grans funcions relligiosas pera *sufregir* l'ánima del comte de Chambord.

Que vagi de gust.

A set anys de presiri ha sigut condemnat un capellá nomenat Calvó, per haber fet us irracional de lo que li estaria millor que li tallessin.

Ja no cal dir de qué 's tracta.

¡Miracle!

En unas festas relligiosas de Villena, s'ensorra un tablado y van al cel de correguda dos vehins, quedantne altres sis ab las portas mitj obertas de resultas dels desperfectes soferts en sas individualitats.

¿No veuhen lo miracle?

Donchs es porque no va morirhi tot lo poble.

Aixts tenim de suposarho, porque ara fan funcions per donar gracias á no sé quin sant per haber mort tan poca gent.

¡Ves ab miracles com aquest qui no 's converteix desseguida!

Aquell aixirit rector de Bonastre que te tot un serrall de majordonas y que se las

campa tan rebé pe 'l seu poble, jugant á cuyt (á fet que dihém per Barcelona) ab una d'ellas, va empaytarla ab tanta forsa que la feu caure ananthi ell per sobre y llastimantse la majordona ab una ampolla que portava á la má.

Pero com fou lo cas que aixó ho vejé algú, diuben que 'l rector se posá á cridar lladres dihent que ells eran los que habían fet caure á la majordona.

Acudí 'l jutje municipal, miraren casa é iglesia, y res, tot estava al seu lloch, y 's convenceren que 'ls lladres no eran altres que 'las pessig llas que 'l rector buscava ó trobava á una de las majordonas.

¡Alsa, fliv o. apro tat!

¿Qué deuria succehir á una monja del convent de la Ensenyansa de Calella, pera que sortís al hort y 's posés á cridar que li tiressin una escala pera fugir de allí?

No se sab.

De lo únich que 's te noticia es de que la citada monja fou luego tancada en un quarto fosch y lleig, y que al presentarse 'l jutje municipal á investigar, li digueren que aquella cunyada dels germans de Deu era boja.

¿No podria ser que fos una víctima de certas brutalitats propias de convents?

¡Y qué brétols son los pares que permeten tancar á sos fills tan bestialment!

¿Saben aquella estafada dels clericals francesos ab la quiebra de la *Union générale*?

Donchs lo tribunal de Paris acaba de dictar sentencia, condemnant á molta gent de sanch blava y de relligió á proba de bomba y á proba d'estafa, entre 'ls quals figuran lo príncep de Broglie, fill del duch de igual nom, Mr. Mayol de Lupe, redactor del periódich católich *La Union*, Mr. Eugeni Veuillot, del idem *L'Univers*, los nobles Boulevie y de Circourt, y varios d'altres que tenen de pagar uns cent milions als acreedors de *L'Union Générale*.

Per aquest camí aviat los presiris de Fransa vessarán de noblesa y capellans.

SECCIÓ D' ANUNCIS

Hi ha una viuda molt decent, que segons trassas, voldria casarse ab un ignoscent. Informa l'establiment den Barram y companyia.

Verges. Ne te un escultor baratissimas de preu. Se llogan al *por-majors*, y 's venen al *por-menor*: carrer de Mare de Deu.

¡¡¡Als senyors y á las senyoras!!! A casa 'l pintor Urgell, retratan á totas horas ab posicions tentadoras: Diuhen que te bon *pinzell*.

En lo carrer d'Obradors, hi ha una senyora de bé que sap brodar mocadors. Necesita uns quants senyors, que li donguin feyna á fé.

F. OLIVÉ

CONVERSA

—¿Perqué no t'agrada 'l cotxe, Dorotea?
—Trotan massa 'ls caballs.
—Donchs ahont anirém aquest vespre?
—Voldria anar...
—Ahont...
—Entre 'ls dos ho habém dit.

N. GARDÓ

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1234567	Una funció popular.
153473	Lo que molesta al istiu.
45123	Part ortogràfica.
6745	Bo pe 'ls billars.
123	Apellido.
12	Part del home.
7	Lletra.

R. AARILES

Tipografia LA ACADEMIA, Ronda de la Universidad, 6, Barcelona

ANUNCIS

EVARISTO ULLASTRES, EDITOR

GARIBALDI

HISTORIA LIBERAL DEL SIGLO XIX

Ideas, movimientos y hombres importantes

ESTUDIOS FILOSÓFICO-ORIGINALES

de escritores Italianos, Franceses y Españoles

bajo la direccion de

Justo Pastor de Pellico

Obra ilustrada por notables artistas con láminas sueltas y grabados intercalados

Aquesta obra, recomanable per la pureza de criteri lliberal ab que toca tot lo transcorregut en nostre sigle, alternat ab la Historia del héroe llegendari Garibaldi, ha obtingut lo mes gran favor del públich.

A pesar de quedar terminada ja sa publicació per entregas, se segueixen admetent suscripcions per determinat número de quaderns setmanals, á gust del suscriptor.

La obra consta de 36 quaderns de 64 planas á dos rals cada un.

L'últim quadern, que conté prop de doble lectura dels altres, costa tres rals.

Las preciosas láminas que en gran número adornan la obra, se donan de regalo als senyors suscriptors.

Condicions ventatjosas pe 'ls corresponents.

Se suscriu en aquesta Redacció y en todas las principals librerias y centros de suscripcions d'Espanya.

Tota la obra elegantment enquadrada ab magníficas tapas, que forman dos luxosos y abultats tomos, costa no mes que 93 rals.

Apa, lliberals, á obtenir lo GARIBALDI. HISTORIA LIBERAL DEL SIGLO XIX, que os assegurem no tindreu may porque arrepenitírvosen.